

Lizzie Lichtenberg (KF):

Det er nyttigt, at regeringen ønsker at lægge op til en generaldebat om børns vilkår og om børnefamiliernes situation nu igen ca. 2 år efter, at vi har haft den sidste børneredegørelse. Jeg synes, det er nyttigt, at vi får gjort status. Hvor langt er vi kommet? Hvilke tanker gør regeringen sig? Og ikke mindst: Hvordan skal vi handle?

Siden vi har haft den sidste børneredegørelsesdebat, er det, som om børnene er ved at blive genopdaget. Det er, som om børns muligheder og kvaliteter, der for længe synes at være blevet glemt, igen hentes frem i lyset. Vi kan se, hvorledes bredere kredse diskuterer spørgsmål om børn og børnefamilier, og vi kan se, hvorledes børn oftere og oftere figurerer i mediernes overskrifter.

Det Konservative Folkeparti lægger vægt på, at børnefamiliernes muligheder og vilkår styrkes. Forandringerne i samfundet går så hurtigt, at mange forældre er usikre over for, hvad de skal opdrage deres børn til. Hvad er det for egenskaber, moralbegreber og holdninger, der vil gøre den ny generation bedst egnet til at klare sig? Når vi lever i et samfund i forandring, må vi tage vort værdigrundlag op til overvejelse. Det kommende samfund, informationssamfundet kalder vi det, vil være præget af forandring i hidtil uset tempo, ikke blot i arbejdslivet, men også i kultur- og familielivet. At følge med og at kunne omstille sig til de nye vilkår vil stille store krav til befolkningen. Risiko for rodløshed og derved opløsning af værdigrundlaget vil være åbenbar.

Denne redegørelse har foruden et familiepolitisk sigte også en sammenhæng med arbejdsmarkedspolitikken og de økonomiske muligheder. Det er vigtigt, at vore knappe økonomiske ressourcer bruges bedst muligt. Vi kan derfor tilslutte os, at regeringen ønsker en grundig analyse af de arbejdsmarkedspolitiske og samfundsøkonomiske konsekvenser, for at vi kan finde en rimelig balance i vore samfundsopgaver.

I redegørelsens indledning nævnes det, at børn ikke blot er små voksne, men at barndommen har en selvstændig værdi. Børn har deres egen kultur. Dette opfatter jeg som en opfordring til, at først og fremmest forældrene, men også andre voksne skal forstå børn og deres specielle univers. Vi skal prøve at sætte os i bør-

nenes sted, vi skal prøve at huske de situationer, vi selv var i som børn. Børn er nysgerrige, børn vil lære noget, børn er glade og stolte, når de har klaret en opgave, børn er kreative, for stærke strukturer omkring børns dagligdag vil resultere i ens reaktion og ligne en ensretning.

Derfor er det værdifuldt, at børn får lov at være børn, men dermed menes ikke, at barnet skal isoleres i et børneliv. Så får det intet liv. Det skal opleve en barndom, der udvikler det til et menneskeliv og en tryk alderdom, der skal være sammenhæng i tilværelsen, der må tilstræbes, at der ikke efterhånden udvikles en afgrænset børnekultur, ungdomskultur, voksenkultur og ældrekultur, hvor aldersgrupperne lever hver deres liv, men at de dog kan have en meget, meget stor fritid sammen. De har brug for fælles oplevelser til berigelse for dem selv og for børnenes egen opvækst.

Her kan generationerne have glæde af hinanden. Man taler meget om, at familierne er små, men der er ikke længere tale om 2-, højst 3-generationsfamilier. Det normale bliver mere og mere 3- og 4-generationsfamilier, hvor oldefødre og oldefædre mere og mere overtager bedsteforælderrollen, og derfor burde man måske se at få indført begrebet »tværfamilært samarbejde« og tage det med i familiepolitikken, når man nu gerne vil have tværgående samarbejde på så mange andre måder.

At begge forældre i børnefamilierne er engageret i erhvervslivet uden for hjemmet, har overordentlig stor betydning for børnenes opvækst og vilkår. Jeg vil gerne understrege, at det er vigtigt, at forældre skal have frie valg til at opfostre deres børn, som de selv finder bedst. Flere penge uden andet løser ingenting, men det er en tilpasning mellem samfunds- og familiestrukturen, der skal til, for at børnefamilierne kan få rimelighed i deres dagligdag.

I dag har begge køn fået en uddannelse, og vi forventer, at de bruger den. Udviklingen i den senere tid har vist, at den unge generation vil både-og, det vil sige have både familie, børn og arbejde.

Jeg deler regeringens opfattelse af, at mange unge ønsker mere tid til samvær med deres børn, end de hidtil har haft, og det synes jeg ærlig talt er meget positivt. Familiernes behov er forskellige set i forhold til forældrenes arbejdsvilkår, men også i forhold til børnefamiliernes opfattelse af, hvad der tjener deres børn bedst.